

almindeligt Dagblads Indhold — tage den og trykke den; det kan være en Fordel for vedkommende Blad, og vedkommende Blad kan jo undskyldte sig med: Jo, jeg gør det i Oplysningens Tjeneste. Men det har ikke meget paa sig; i Virkeligheden lever Bladet af andres Arbejde, og det har det ingen Ret til. Det, der her fordres, er, at Bladet henvender sig til vedkommende Forfatter og taler med ham, om det maa eller ikke maa, og det er ikke mere end billigt, det er en naturlig Fordring.

Det samme ærede Medlem omtalte, om det ikke vilde være rigtigt, at den i § 28 nævnte Kommission blev nedsat paa Tid. Derimod skal jeg intet indvende, det kan gerne være, at det kan være hensigtsmæssigt, at Kommissionens Medlemmer kun blive valgte paa 3 til 5 Aar ad Gangen; det kan godt være.

Det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) omtalte særlig Kunstnerretten og mente, at den paa forskellige Punkter ikke gik saa vidt, ikke var foreslaaet saa vidt omfattende som Forfatterretten. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, det var mig ikke ganske klart, hvad det ærede Medlem egentlig særlig ankede imod, men jeg synes dog, han gik noget vidt, naar han vilde have, at man skulde forbyde en rent privat Kopiering for sin egen Fornøjelse, naar det ikke er til Offentliggørelse, ikke til Salg, altsaa ikke for at tjene Penge paa nogen som helst Maade, men blot for at man selv kan have den Fornøjelse at tage en saadan Kopi. Men imidlertid det er jo et Spørgsmaal, som kan tages særlig under Overvejelse, hvorvidt man kan gaa, uden at træde den enkeltes Ret for nær.

Det ærede 4de Medlem fra Kjøbenhavn (Fussing) syntes, om jeg forstod ham ret, at gaa i en hel modsat Retning, idet han vilde have, at den Mand, der havde bestilt et Kunstværk og betalt det, skulde have en særlig Ret til dette Kunstværks Gjengivelse uden Hensyn til Kunstneren. Det tror jeg dog ikke vilde være nyttigt. Hvis han vil have en saadan Ret, kan han, naar han afslutter sin Kontrakt med Kunstneren, betinge sig den og kommer naturligvis saa ogsaa til at betale derfor. Det kan han selvfølgelig gøre ifølge § 33, men at gøre det til det almindelige, til det, der gjælder, naar ikke andet er vedtaget, at en Mand, der har løbt et Kunstværk, skulde have Ret til at offentliggøre Gjengivelser deraf til sin egen Fordel, finder jeg er at gaa meget for vidt, og det vil jeg i al Fald ikke være med til. Kunstneren har, naar han har solgt sit Kunstværk, ikke med det samme solgt Retten til Gjengivelse, og

man kan ikke sige, at et saadant Forhold er naturligt. Tværtimod, det er kun dette enkelte Bærk, han har solgt, og derfor kan han meget godt beholde Retten til Gjengivelse, hvis det ellers rent fysisk set er muligt for ham: men for at gjentage det, den Mand, som vil købe et Kunstværk af en anden, kan jo ogsaa erhverve sig denne Gjengivelsesret, hvis det er ham om at gøre, idet han fra først af kan afslutte den Kontrakt med Kunstneren, at han ikke alene køber Bærket, men ogsaa Gjengivelsesretten, det kan ingen forbyde ham.

Der har fra forskellige Sider været Tale om kunstindustrielle Tegninger og Modeller. Der blev omtalt, at der i Lovforslaget, inden det kom saa vidt, at det blev foreslaaet Rigsdagen, havde været en Bestemmelse ogsaa om disse, som for øvrigt omtrent svarede til den i § 40 optagne Bestemmelse. Den er bleven udeladt af den simple Grund, at Industrien og alt, hvad dertil hører, ogsaa Kunstindustrien, ligger under Indenrigsministeriet og ikke under Kultusministeriet. Indenrigsministeren har over for mig gjort gældende, at han havde dette Spørgsmaal under Overvejelse, og at der fra hans Side snart kunde ventes et Lovforslag om denne Ting, som vil blive betydelig mere omfattende og detailleret og mere i Lighed med fremmede Lovgivninger paa dette Omraade, end den enkelte Bestemmelse, jeg har optaget i dette Lovforslag; det er derfor, at denne enkelte Paragraf er gaaet ud. Endelig omtalte det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) Spørgsmaalet om, hvorvidt Søgmaal for Overtrædelse af Loven skulde iværksættes som civil Sag eller som offentlig Sag. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke kan udtale mig nærmere om. Jeg maa for det første konferere med min Kollega, Justitsministeren, og maa ellers overlade det til dette Ting's Jurister at overveje, hvad der vil være det hensigtsmæssigste. Jeg tør ikke paa Forhaand udtale nogenjomhelst Mening om dette Punkt. Jeg skal hermed slutte og anbefale det høje Ting at fremme dette Lovforslag, som jeg tror, hvad man end i Enkeltheder kan have imod det, er et godt Lovforslag, som det vil være til Ære for Landstinget at vedtage og vedtage hurtigt.

Fussing: Jeg maa have været meget uheldig i den Maade, hvorpaa jeg udtrykte mig, naar den højtærede Minister kunde faa ud af mine Bemærkninger, at jeg skulde have ment, at den, der har betostet og erhvervet et Kunstværk, skulde have erhvervet sig Ret til at lade det mangfoldiggøre eller gengive. Det har selvfølgelig ikke været min Mening, og jeg tror heller ikke, at jeg har udtalt mig